

A Szeg

A kovács letörölte kézfejével az arcáról csorgó verítéket, és az izzó vasdarabot a vízszédésába merítette. Az sercegve, gőzt fújva húlt le kézzel fogható melegre. A kovács felsőhajtott, és az elkészült szeget a többi közé dobta a kosárba.

A vasdarabból tizenkettő jól megtermett, 20 cm hosszú, négyszögletes, egyenletesen hegyesedő, nagyfejű szeg készült a mester ügyes keze alatt. Nem voltak pontosan egyformák, sem finoman megmunkáltak, ám mégis nagyon hasonlóak voltak.

A tizenkettedik volt közülük a legkülönbözőbb. A kovács már unhatta a monoton munkát és elfáradhatott a sok patkolásban, mert az utolsó szeg egy kicsit rövidebb lett és egy kicsit csalén állt a feje is. Tudta magáról, hogy más, mint a többi, de úgy érezte, ő nagy dolgokra hivatott még.

Másnap, egy kereskedő érkezett lovat patkoltatni. Meglátta az elkészült szegeket a kosárban, és egy zsák búzáért megvette őket a kovácstól. A szegeket egy tarisznyába rakta és azt a lova oldalára akasztotta. Nagy tervei voltak a szegekkel, mert az épülő házának gerendáit akarta lefogatni velük és ezt a kováccsal is megosztotta.

– Ej ha! Ez ám a szép elkötelezettség! – lelkesedtek a szegek. – Egy kereskedő házának gerendájában élni, ez ám az úri sor.

– Én tartom majd a mestergerendát! – gondolta magában Szeg.

A kereskedő elindult hazafelé. A hosszú úton itt is, ott is megállt, árukat adott el és vett meg. A tarisznyában gyűltek a kis bőrzacskók, melyben apró lapos fémkorongok pihentek unottan, szótlantul. Ám a szegek hegyesek voltak és szép lassan kikoptatták a tarisznya sarkát. Már a kereskedő városában jártak, amikor a ló megbotlott és a rázkódás miatt Szeg kicsusszant a tarisznya sarkán lévő lyukon, le a porba.

A kereskedő észre sem vette, hogy mi történt és bárhogy is kiabált Szeg a földről, rá sem hederített, csak ment tovább. Hamarosan már el is tűnt az út porában.

– Vége a világnak! – sóhajtott Szeg. – Itt pusztulok el.

De nem így lett. Egy kecskepásztor terelte nyáját az út mellett és ráakadt Szegre. Felvette, a tarisznyájába tette, majd hazavitte. Mivel jól megtermett, erős szeg volt, ezért a táborhelyén álló magányos fába verte és a szamarát kötötte hozzá.

– Nesze neked úri élet! – szomorkodott Szeg, miközben a szamarat figyelte, aki egykedvűen legelt a fa alatt.

Teltek a napok, a hónapok, az évek. Szeg feje lassan berozsdásodott, de derekát a szamar kötőféke szép fényesre és kissé kerekre csiszolta. Már beletörődött sorsába, és a szamárral is egészen jó kapcsolatot alakított ki, amikor a jószág váratlanul elpusztult. Öreg is volt, megfázhatott szegény, és egy reggel gazdája már nem tudta lábra állítani. Ott feküdt a fa alatt holtan.

– Magam maradtam –gondolta elkeseredetten Szeg.

Mivel másik szamar nem érkezett, így hosszú időn keresztül csak várt, és nézelődött. A pásztor elterelte nyáját a környékről, és a magányos fa alatt már csak néha-néha állt meg egy-egy ember megpihenni. Ilyenkor Szegre akasztották tarisznyájukat, vagy hozzá kötötték állatukat. Néha csodálkozva bámultak, vajon hogyan kerülhetett a magányos fába egy szeg.

Egyszer katonák álltak meg a fa alatt. Veres palástos, sisakos katonák, csillogó fegyverekkel és pajzsokkal. Egyik kocsijuk rúdja elrepedt, ezért kellett pihenőt tartaniuk. Az egyik katona meglátta a fába ütött Szeget és nagyon megörült. Kifejtette a fa törzséből, és összeerősítette vele a kocsirudat. Nem illett ugyan oda, nagy is volt, hosszú is, de a kocsi a táborig kibírta az utat.

Szeg boldog volt. – Világot látok, nagy dolgokat viszek véghez! – gondolta büszkén. A táborban azonban az egyik katona kihúzta a szeget a kocsirúdból és a többi hasonló közé dobta. Hamarosan már egy katonai körlet ajtókeretét tartotta két másik társával.

Ellenség tört a városra, a házra tüzet vetettek, s az leégett. Az üszkös romok közül egy szelíd tekintetű gyermek vette ki a kormos, kissé megolvadt Szeget és adta oda apjának, aki a városban ácsként dolgozott. Ő Szeget a kis műhely egyik gerendájára tette és megfeledkezett róla.

Évek teltek, s Szeg végignézte, ahogy a fiúból férfi lett. Csendes hangú, de határozott, szelíd tekintetéből áradt valami megmagyarázhatatlan erő. Megtanulta az ácsmesterséget apjától. Mikor az apa meghalt, ráhagyta a műhelyt, a szerszámokat és a gerendán lapuló Szeget.

Az ifjú mester, amikor apja után átvette a műhelyt, takarítás közben rábukkant a gerendán rejtőző Szegre. Éppen egy ház tetőszerkezetét építette, ezért a megtalált Szeget a többi közé tette és elindult munkáját befejezni.

– Végre célba érek, végre tényleg gerendába kerülök! – lelkesedett Szeg. Nem szeretne ugyan, hogy folyton a fejét verik, de ezt amolyan szégséges rossznak tartotta, és a biztos siker tudatában nem is gondolt többet a kellemetlenségre. Nagyon izgatott volt.

A ház a katonák laktanyája mellett állt. A tetőn dolgozó mester mikor kivette kosarából az izgatott Szeget, az izzadt tenyeréből kicsúszott és leesett. Egyet még koppant lentebb egy kiálló gerenda végen, aztán a laktanya udvarának porába érkezett. A mester elmosolyodott, nem bánkódott a leesett Szeg miatt. Másikat vett elő és beleverte a gerendába.

Szeg feküdt a porban és várt. Várta a mestert, hogy majd visszakeri őt a katonáktól, de az nem jött. Nagyon hosszú idő telt el már, mire az egyik katona észrevette a földön. Felvette és a kovácshoz vitte, nehogy valamelyik lóban kárt tegyen a hegyes tárgy.

A kovács megnézte Szeget. Fogóba fogta, tűzbe mártotta, kicsit megegyengette és kihegyezte.

– Ez jólesett! - nyújtózott meg a Szeg. – Most már biztosan nagy dolgok következnek. Csakis ezért egyengettek, hegyeztek ki.

De ismét hosszú időn keresztül nem történt semmi. Szeg ott rozsdásodott egy kupacban több társával együtt a kovácsműhely sarkában.

Aztán katonák jöttek a kovácshoz, aki Szeget odaadta az egyiknek. Harmad magával a katona övén lógó kis bőrtarsolyba került. Nem látott, nem halott semmit, csak a társaival való összekoccanást érezte. Azzal a tudattal feküdt a tarsolyban, hogy most végre fontos feladata lesz, úgy érezte, ő a kiválasztott.

A katona egyszer csak a tarsolyba nyúlt és kivette Szeget. Hirtelen éles fény vette körül. Rengeteg ember hangos kiáltását, ordítózását, gúnyos kacaját hallotta, és ott találta magát a földön. Egy másik katona nyúlt érte, kezében hatalmas kalapácsot tartott. Szeget egy férfi csuklójára tette és hatalmasat ütött a kalapáccsal a fejére. Szeg szédülten futott keresztül a férfi kezén és állt meg a keresztfában.

Mikor kábulatából felocsúdva oldalra nézett, egy szomorú, szelíd szempárt látott maga előtt. Az ifjú ácsmester nézett rá, fején töviskoronával.